

Ket och därmed rättighet att bära titeln riksspelman. På väggen i hans rum i Holmgården hänger också ett diplom, tilldelat »Israel Petter Blomberg för mångårig och värdefull insats för svensk folkmusik».

Om gamla tider berättar han gärna:

— Mina fosterföräldrar var religiösa, och de tyckte att fiolspel var synd. Deras son skaffade sig i alla fall ett dragspel, och det fick han spela på. Det var liksom mindre synd att spela dragspel på den tiden. Jag började också med dragspelet, och snart var jag utlärd spelman på det instrumentet. Då jag var 20 år började jag spela fiol, och jag hade lätt att lära. Inte så mycket som 25 öre har jag kostat på för lektioner, det behövdes inte, för jag klarade mej bra med mina medfödda anlag. Noter har jag aldrig lärt mej, utan alltid spelat på gehör, berättar Petter Blomberg vidare och fortsätter: Mycket roligt har jag då haft — jag fick vara med och spela på bröllop och baler och mycket annat. Då han säger det ler han och drömmer sig under ett kort ögonblick tillbaka till alla glada stunder han haft under sitt långa spelmansliv, och så kommer fiolen fram, och under en god stund hörs glada låtar på Holmgården.

Petter Blomberg kommer nog inte till spelmansstämman i Stöde. Själv tycker han att han är litet för gammal för att spela, och han vet att om han kommer tillsammans med sina gamla spelmanskamrater, då finns det ingenting som kan hålla honom ifrån den kära fiolen.

Petter Blomberg har fortfarande prima driv i fiolspelen och gärna låter han sin »Gånglåt från Medelpad» tona fram ur strängarna.

”Fiolen skall vara igång tills fingrarna stelnar”

En gånglåt, komponerad av Petter Blomberg, är första nummer i musikprogrammet vid den stora spelmansstämman i Stöde på lördag och söndag. Kompositören, riksspelmannen Israel Petter Blomberg, fyllde sina 85 i april i år — men »fiolen skall vara igång tills fingrarna stelnar», berättar han för ST:s medarbetare som hälsar på honom i hans prydliga rum på Holmgården i Sundsvall.

Numera spelar Petter Blomberg inte offentligt, men ofta plockar han fram fiolen och drår låtar i mängd för sina kamrater på Holmgården. Han behöver inte trugas att spela:

— Det var alltid så förr i tiden att dom skulle truga och be spelmännen att spela, men då jag var 20 år och började spela fiol på allvar så bestämde jag mej för att ingen skulle behöva be mej spela som dom måste göra med andra spelmän — mej skulle dom bli tvungen att be att jag skulle sluta! Så berättar Petter Blomberg, och då han en stund senare sätter fiolen under hakan och drar den ena låten efter den andra, så förundras man, ty 85-åringens fingrar är flinka och unga, tonen fyllig och takten fast och medryckande, vare sig han spelar

sin gånglåt, en polska »som jag närapå gjort själv» eller sin kanske populäraste komposition »Petter Blombergs polkett». Den sistnämnda har också vid flera faldiga tillfällen spelats i radio av Sven Sköld.

Sin spelmansgärning har han bakom sig nu men hans namn kommer att leva så länge den äkta folkmusiken lever. De låtar han komponerat är inte få och genom sitt goda öra och sitt säkra minne har han också kunnat vidarebefordra många gamla melodier till folkmusikens arkiv.

På Petter Blombergs rockslag sitter vid högtidliga tillfällen spelmansmärket i guld, och ännu så länge är han den ende i Medelpad som hedrats med den förnämliga utmärkelser, vilken enligt statuten endast kan tilldelas personer som nedlagt ett särskilt förtjänstfullt arbete för befrämjande av folkmusiken. Redan långt tidigare hade han fått silvermär-